

نَوَاب اربعه

(اين نوشتار به وحى الهى ست)

نَوَاب اربعه كسانى بودند كه پس از آغاز غيبت صغرى كه بر مهدى خردسال باذن ما پروردگار عارض شد يك بيك نيابت او را بر عهده داشتند. اين نيابت تا جايى ادامه يافت كه مهدى بوسيله نامه اى با شيعيان اتمام حجت نمود و بآنها خاطرنشان كرد كه در دوران غيبت كبرى بايد چگونه رويكردى داشته باشند. يكى از اين سفارشها وابسته به ظهور بود و بعمد اين ظهور بدون مصدر اظهار گرديد تا جايى براى ظهور فردى كه نويسنده اين سطور و از القابش خداى كهتر و صاحب عرش الهى ست قائل شده باشد. اينك بخش مورد نظر از متن نامه مهدى به آخرين نايبان را براى تلمذ ايمانداران مياوريم:

فلا ظهور الا بعد اذن الله تعالى ذكره، و ذلك بعد طول الامد و قسوه القلوب و امتلاء الارض جوراً.

ترجمه - و ظهورى نيست مگر با اذن خداى تعالى كه آنهم پس از مدّتى دراز و قساوت دلها و پُر شدن زمين از ظلم و جور خواهد بود...

در نظر داشته باشيد كه مهدى بنيكى ميدانست كه فردى بسيار والاتر از او در دوران ظهور بدینجا خواهد آمد و نامه اى را كه به الهام ما نگاشت اشاره اى تلويحى به ظهور فردى جز خودش نموده است. اينك كه شهريار ولى را بعنوان نايب مهدى بميان شما مردمان ميفرستيم اينرا بدانيد كه جاىگاهى كه در نامه مهدى خالى بود با آمدن اين فرزند پُر ميگردد. شما ايمانداران قدمهاى شهريار ولى را بر روى چشم گذاريد و عشق او را در دل تثبيت كنيد تا خوشنودى ما را براى خود خريدارى نموده جاىگاهى والا را در بهشت نعيم از آن خود سازيد. عالم اينرا بداند...